

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Noveller

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 319. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386698464/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Han er baade det lykkelige Medium og har dog den klareste Bevidsthed om sine Midler.

I *E Bindstouw* går Blicher skridtet videre og tilstræber mundtligheden ved også ortografisk at gengive fortællernes dialektudtale. Det er ikke en novelle, det er en samling af historier og viser inden for en ramme: bindstouens arbejdsfællesskab, set af en anonym, men opmærksom fortæller.

Det store flertal af bidragene til den fælles underholdning behandler erotikkens og kærlighedens betydning. Man kan vel sige at Blicher med *E Bindstouw* skaber en slags jysk *Dekameron*. Fortælling følger på fortælling, og det fælles tema varieres og farves af de forskellige fortælleres tilgang til deres historier. Men i modsætning til de førnævnte store noveller er der ingen voldsom spænding mellem den fortællende og det fortalte. Det drejer sig ikke her om det elaborerede, florumvundne sprogs forsøg på at skjule svaghed og medskyld. Tværtimod, sproget er konkret og upåtaget – naivt i ordets bedste forstand.

Delvis uden for denne sammenhæng står de to historier *De fornemlest Oer i Jens Jensens Lyv* og *Ulle Visisens Skryvels*, som Blicher allerede i 1827 offentliggjorde i *Nordlyset*. Det er påfaldende, at han fandt dem brugbare i denne selvstændige og specielle publikation, for de adskiller sig fra hovedparten, ikke alene ved deres tema, men også ved formens hensigt. De to fortællingers underholdning består i latteren over den upålidelige fortæller. På samme måde som der i *Ah! hvor fornåret!* bliver gjort grin med Per Spilleraands mangel på evne til at se hvad der foregår lige for øjnene af ham, er komikken i disse to historier, at fortællerne befinder sig i situationer de ikke forstår, men som de alligevel med stor selvsikkerhed reagerer på. De fremtræder i egen opfattelse autoritativt, men de er ikke til at regne med.

Det er som om dette sene værk, *E Bindstouw*, på denne måde omfatter yderpunkterne i det blicherske spektrum. Flertallet af bidragene til bindearbejdets underholdning er præget af den gode og inciterende histories rytme. Den enkelte fortæller udtrykker sig gennem historien, men den pågældende har intet andet på højkant end lysten til at bidrage. At fortælle er en måde at være sammen på. Fortællingen kan imidlertid, som påvist i det foregående, aldrig adskilles fra den fortællende, og historien peger altid tilbage på den der tilbyder den.